

економічних та фінансових можливостей конкурентів (особливо, коли на певній території два заклади надають однакові медичні послуги); розробка та здійснення заходів щодо забезпечення фінансової стійкості закладу охорони здоров'я.

Формування фінансової стратегії є необхідним для досягнення поставлених цілей в загальній концепції стратегічного розвитку закладу охорони здоров'я в частині формування і використання фінансового та ресурсного потенціалу. Економічна сутність фінансової стратегії обумовлена фінансовими відносинами закладу охорони здоров'я з іншими економічними суб'єктами (державою, власниками, НЗСУ та ін.).

Ефективність реалізації фінансової стратегії досягається за умови узгодження цілей, напрямів, та етапів фінансової стратегії та стратегії розвитку закладу охорони здоров'я в цілому.

Такими чином, застосування стратегічного планування та формування фінансової стратегії дозволить закладу охорони здоров'я: ефективно використовувати фінансові ресурси; здійснювати фінансово-господарську діяльність відповідно до економічного стану та матеріальних можливостей закладу; розвивати матеріально-технічну базу за рахунок надходження коштів від надання платних послуг тим самим покращивши їхню якість.

Список використаних джерел

1. Бруслиновська І.В., Матвійчук В.І. Теоретичні аспекти формування фінансової стратегії підприємства. *Економіка і організація управління*. № 3 (31) 2018. С. 100-111
2. Красношопка В. В., Моргун О. В. Фінансові стратегії у контексті антикризового управління. *Електронний журнал Ефективна економіка*. № 2. 2013. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1834>
3. Романишин В. О., Бернацька А. О. Фінансова стратегія та її роль у забезпеченні стійкого розвитку підприємства. *Інвестиції: практика та досвід* № 2. 2020. С. 54-62
4. Національна стратегія реформування системи охорони здоров'я в Україні на період 2015 – 2020 років URL: <https://uoz.cn.ua/strategiya.pdf>

здобувач освітньо-професійної програми

«Державна служба», ЗУНУ

Науковий керівник – к. е.н, доцент, кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Тамара ПОПОВИЧ

ІННОВАТИЗАЦІЯ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНУ ВЛАДИ

Структурна складність та особливості діяльності органу влади в динамічних та неоднозначних умовах суспільного розвитку спонукають до висновку про необхідність пошуку особливих форм і методів здійснення функціональної діяльності, які б ґрунтувалися на використанні інноваційних підходів, забезпечували прозорість і відкритість процесів прийняття управлінських рішень, дозволяли вибудувати новітню систему державного менеджменту на всіх рівнях управління.

Функціональний підхід в управлінні органом влади полягає в тому, що воно розглядається як сукупність функцій, у розрізі яких аналізуються: 1) схема функціональних взаємозв'язків між працівниками та структурними підрозділами; 2) розподіл праці за функціональними обов'язками; 3) спеціалізація та особливий характер функцій управління; 4) процедури виконання завдань за функціями та їх трудомісткість; 5) система документообігу та потоків інформації за функціями; 6) кадрове забезпечення виконання функцій; 7) вартісні характеристики виконання функцій; 8) можливості досягнення цілей управління існуючими методами виконання функцій.

Аналіз наукових підходів щодо діючої функціональної моделі управління та, відповідно, діяльності органу влади, дозволив нам сформулювати взаємозв'язок між її структурними процесами та представити її у виді, проілюстрованому на рис. 1.

Сучасна практика функціональної діяльності органів влади за висновками низки провідних науковців в сфері державного управління [3;4], характеризується низькою ефективністю та не прогнозованістю, що впливає на якість управління і не завжди задовольняє потреби громадян в якісних публічних послугах. Основними причинами такого стану є:

по-перше, нечіткість у визначенні функцій та сфер відповідальності управлінської системи, непрозорість функціонування державного апарату;

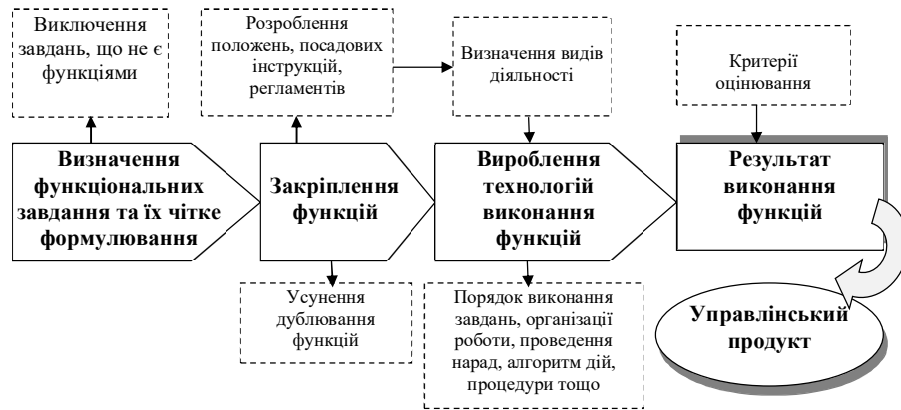

Рис. 1. Функціональна модель управління в органі влади

по-друге, недооцінка використання сучасного моніторингового інструментарію в плануванні і оцінюванні діяльності;

по-третє, обґрунтування доцільності використання не завжди правових механізмів прийняття управлінських рішень;

по-четверте, нераціональне використання фінансових і матеріальних ресурсів в системі і державного управління.

В основу інноватизації функціональної діяльності органу влади на нашу думку варто покласти принципи якісного управління. Якість управління характеризується ступенем відповідності умов, які створені в органі влади, особливостям самої системи управління та її зовнішнього середовища, перспективам розвитку, реалізації потенціалу органу влади та досягненню визначених цілей. Включає такі складові: якість персоналу; якість організації діяльності; якість роботи (послуги); якість інформації; якість законодавства.

Основним завданням якісного управління є отримання позитивних результатів функціональної діяльності кожного державного службовця, що досягається належним рівнем їх професійної компетентності, постійним вдосконалення організації роботи, впровадженям дієвого мотиваційного механізму, побудовою ефективної системи контролю та взаємовідносин.

Якість діяльності державних службовців залежить від багатьох чинників, зокрема: наявності регламентів розподілу посадових обов'язків та діяльності структурних підрозділів; відповідних професійній діяльності інструкцій та

порядку організування роботи; встановлених вимог до професійної компетентності працівників; розроблених і впроваджених стандартів якості роботи; рівня завантаженості працівника та інтенсивності праці; визначених чітких критеріїв оцінювання її якості; сприятливих умов роботи та організації робочого середовища; відповідного сучасним вимогам оснащення робочого місця; впроваджених механізмів контролю якості роботи тощо.

Загальними критеріями підвищення ефективності функціональної діяльності органу влади та системи управління мають стати [5]:

– зовнішні: зменшення кількості скарг на якість роботи органів влади; впровадження нових послуг та видів діяльності; підвищення авторитету органів влади; збільшення кількості партнерів, налаштованих на співпрацю і досягнення стратегічних цілей розвитку;

– внутрішні: зменшення кількості неякісних документів або послуг, що надаються; застосування інноваційних технологій надання послуг; взаємоузгодженість і взаємодопомога при виконанні поставлених завдань між структурними підрозділами та безпосередніми виконавцями.

Список використаних джерел:

1. Деякі питання реформування державного управління України : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 21.07.2021 № 831-р. *Офіційний вісник України*. 2021. № 61.
2. Зелінський С. Від функції до процесу: змусити чиновника працювати більш ефективно. URL: <https://i.factor.ua/ukr/journals/ds/2018/september/issue-9/article-39241.html>
3. Кульчій І.О. Оптимізація функцій органів виконавчої влади в контексті реформування системи державного управління. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=449>
4. Мельник А.Ф., Васіна А.Ю., Дудкіна О.П. Державне та регіональне управління: навч. пос. Тернопіль, 2014. 452с.
5. Попович Т.М. Управління якістю: навч. посібник. Тернопіль. Крок, 2013. 320с